

ingediend op **819** (2025-2026) – Nr. 1
28 april 2026 (2025-2026)

Voorstel van decreet

van Klaas Sloomans, Kristof Slagmulder, Michiel Awouters,
Tom Lamont, Ilse Malfroot en Chris Janssens

tot wijziging van het decreet van 19 juli 1973
tot regeling van het gebruik van de talen
voor de sociale betrekkingen tussen de werkgevers
en de werknemers, alsmede van de door de wet
en de verordeningen voorgeschreven akten
en bescheiden van de ondernemingen,
wat de taalkennisvereisten voor werkgevers
en werknemers van ondernemingen betreft

TOELICHTING

1. Algemene toelichting**1.1. Noodzaak tot invoering van taalkennisvereisten voor ondernemingen**

In Vlaanderen (met uitzondering van het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad) is het Nederlands overeenkomstig artikel 4 van de Grondwet de enige officiële taal. Het Nederlands is dat niet alleen juridisch. Ook feitelijk is het Nederlands de enige taal die als moedertaal gesproken wordt door het Vlaamse volk. Het is dan ook een zaak van algemeen belang dat ondernemingen in Vlaanderen in de contacten met derden, onder meer met hun klanten, in staat zijn om te communiceren in de taal die deze derden spreken. Dat lijkt vanzelfsprekend te zijn en zou dat ook moeten zijn, maar in bepaalde delen van Vlaanderen is dat tegenwoordig helaas allang niet meer het geval.

Eind vorig jaar heeft de provincie Vlaams-Brabant onderzocht hoe de situatie is van het taalgebruik in handelszaken in de gemeenten die tot de provincie behoren.¹ 39 gemeenten reageerden op die bevraging en daaruit bleek dat meer dan de helft van hen klachten ontving over het taalgebruik door zaakvoerders of werknemers van ondernemingen. Klanten klagen er onder meer over dat ze niet in het Nederlands aangesproken worden. Inwoners storen zich, aldus de provincie, aan het ontbreken van Nederlands in klantencontacten en soms de onwil van handelaars om Nederlands te spreken. Er zijn vooral klachten over horecazaken, kleinhandelszaken, grootwarenhuizen en markten. De omvang van de problematiek is in die regio van Vlaanderen dus duidelijk niet te verwaarlozen. Het is er integendeel een redelijk courant fenomeen geworden waarmee de inwoners geconfronteerd worden.

Een aantal gemeenten heeft dan ook al pogingen ondernomen om dat te verhelpen met de beperkte middelen waarover ze beschikken. Met name elf van die 39 gemeenten voeren een specifiek beleid voor handelaars, zoals sensibiliseringsbrieven, folders en persoonlijke gesprekken. Zes ervan organiseren extra oefenkansen, zoals babbeltafels of deelname aan de Week van het Nederlands. "Hoewel deze acties gewaardeerd worden, blijven de effecten vaak beperkt zichtbaar", zo besluit de provincie echter in haar onderzoek. Het is derhalve duidelijk dat dergelijke vrijblijvende acties weinig zoden aan de dijk brengen en dat er meer dwingende maatregelen nodig zijn om het probleem te verhelpen.

Daar is vanuit die regio ook expliciet vraag naar. "Veel gemeenten vragen bijkomende ondersteuning", zo stelt de provincie in haar mededeling daarover. Een van de maatregelen die gevraagd wordt is "meer slagkracht" om die problematiek efficiënter aan te pakken. Het is dan ook het opzet van dit voorstel van decreet om in een aantal omstandigheden bepaalde taalkennisvereisten op te leggen aan zaakvoerders en werknemers van ondernemingen.

1.2. Wettelijke mogelijkheden binnen het Belgische juridisch kader

Idealiter zou het wenselijk zijn om voor te schrijven dat ondernemingen in hun communicatie met de inwoners van Vlaanderen minstens in staat zouden moeten zijn om daarbij het Nederlands te gebruiken. Taalgebruik kan in die aangelegenheid evenwel niet worden opgelegd, noch door de Vlaamse decreetgever, noch door de federale wetgever. Dat zou immers strijdig zijn met artikel 30 van de Grondwet,

¹ Persbericht van de provincie Vlaams-Brabant van 23 december 2025.

dat stelt dat het gebruik van de in België gesproken talen vrij is en alleen kan worden geregeld voor handelingen van het openbaar gezag en voor gerechtszaken.

In de rechtspraak wordt echter een onderscheid gemaakt tussen taalgebruik – dat in de private sfeer dus niet door de wet- of decreetgever kan worden geregeld – en taalkennis of het opleggen van een bepaalde taalkennis. Dat laatste valt niet onder de grondwettelijk beschermde taalvrijheid van artikel 30 van de Grondwet en kan onder bepaalde voorwaarden wel door de wet- of decreetgever worden geregeld en opgelegd.

Zo werden in het verleden al herhaaldelijk taalkennisvereisten opgelegd op heel wat verschillende beleidsdomeinen. De federale overheid heeft al, bij wijze van voorbeeld, een bepaalde talenkennis opgelegd aan dierenartsen² en aan gezondheidszorgbeoefenaars³. Ook de Vlaamse overheid heeft de kennis van het Nederlands al meermaals opgelegd. In dat verband kunnen, louter bij wijze van voorbeeld, de taalkennisvereisten die aan huurders van sociale woningen⁴ en aan bestuurders van individueel bezoldigd vervoer⁵ worden opgelegd, worden genoemd.

Het opleggen van een taalkennisvereiste moet evenwel voldoen aan een aantal hogere rechtsregels. Zo moet die vereiste een legitiem doel dienen, is er een verbod op discriminatie en moet ze in overeenstemming zijn met het gelijkheidsbeginsel (artikel 10 en 11 van de Grondwet). Ook moet de maatregel verenigbaar zijn met het evenredigheidsbeginsel, zodat hij niet verder gaat dan noodzakelijk is voor het nagestreefde doel.

Het komt de indieners van dit voorstel van decreet voor dat het opleggen van een zekere kennis van het Nederlands aan zaakvoerders en werknemers van ondernemingen die in het Nederlandse taalgebied liggen, voor zover ze in contact komen met derden die in Vlaanderen wonen, perfect aan de bovengenoemde randvoorwaarden kan voldoen. Van discriminatie is geen sprake aangezien de indieners, hoewel ze van oordeel zijn dat de maatregel vooral in Vlaams-Brabant aan de orde is, voorstellen om de maatregel omwille van het gelijkheidsbeginsel toepasselijk te maken op alle ondernemingen in Vlaanderen. Het evenredigheidsbeginsel wordt nageleefd in de zin dat wordt voorgesteld om de taalkennisvereiste alleen toepasselijk te maken op personen actief in ondernemingen die mondelinge of schriftelijke contacten hebben met derden die in Vlaanderen wonen en tevens wordt afgestemd op de aard van de taken die ze in hun respectieve ondernemingen vervullen. De voorgestelde maatregel is ook noodzakelijk om het nagestreefde doel te bereiken in de zin dat de provincie Vlaams-Brabant vaststelt dat de vrijblijvende maatregelen die diverse gemeenten al hebben genomen, niet volstaan om de beoogde resultaten te bereiken. Ten slotte is het niet meer dan redelijk om te verlangen dat ondernemingen in staat zijn behoorlijk mondeling te communiceren met derden in de taal van de bewoners van het gebied waar ze gevestigd zijn.

1.3. Bestaanbaarheid met Europese regelgeving

Daarnaast moet nog worden nagegaan in hoeverre een dergelijke maatregel in overeenstemming is met de Europese regelgeving. Belangrijk in dat verband is verordening (EU) nr. 492/2011 van het Europees Parlement en de Raad van 5 april 2011 betreffende het vrije verkeer van werknemers binnen de Unie. Artikel 3, 1, tweede lid, van die verordening bepaalt uitdrukkelijk dat aan dat vrije verkeer beperkingen kunnen worden opgelegd met betrekking tot de vereiste talenkennis “wegens de

² Artikel 2, §1, 6°, van het koninklijk besluit van 20 november 2009 betreffende de erkenning van dierenartsen.

³ Artikel 11 tot en met 11/3 van de wet van 22 april 2019 inzake de kwaliteitsvolle praktijkvoering in de gezondheidszorg.

⁴ Artikel 6.20, eerste lid, 5° en 6°, van de Vlaamse Codex Wonen van 2021.

⁵ Artikel 26, 3°, van het besluit van de Vlaamse Regering van 9 juni 2023 betreffende de exploitatievoorwaarden voor het individueel bezoldigd personenvervoer.

aard van de te verrichten arbeid". Het Europees Hof van Justitie heeft zich daar in verschillende arresten al over uitgesproken. Het aanvaardt beperkingen op dat vlak voor zover ze niet onevenredig zijn met het nagestreefde doel. Het erkent tevens dat een lidstaat een beleid voert ter bescherming en stimulering van een officiële taal en dat er onder meer taalvereisten worden gesteld die waarborgen dat de werknemers aan wie ze worden opgelegd, zinvol kunnen communiceren met de gebruikers en de administratieve autoriteiten van de staat waar ze hun arbeid verrichten.

1.4. Vlaamse bevoegdheid

Tot slot rijst nog de vraag welke overheid in België bevoegd is om het opleggen van taalkennis te regelen. In een advies van 24 mei 2011 heeft de algemene vergadering van de Raad van State verduidelijkt hoe de materiële bevoegdheidsverdeling ter zake moet worden opgevat.⁶ Die bevoegdheid vloeit volgens de Raad van State voort uit de verdeling van de bevoegdheden voor het taalgebruik. Dat betekent dat "voor zover (...) de gemeenschappen krachtens de grondwet bevoegd zijn om het taalgebruik te regelen, zij tevens bevoegd zijn om de taalkennis, als corollarium te regelen." De Raad van State heeft zich ook uitgesproken over aangelegenheden waarin de vrijheid van taalgebruik geldt, wat hier het geval is. "De regeling van de (bereidheid tot) taalkennis is dan mogelijk voor zover ze ten nauwste verbonden is met een materiële bevoegdheid van de federale overheid, de gemeenschap of het gewest."⁷

De grondwetgever heeft krachtens artikel 129 bevoegdheden over het taalgebruik in ondernemingen aan de gemeenschappen toegewezen "bij uitsluiting van de federale wetgever". Het ligt dan ook voor de hand dat de gemeenschappen ook bevoegd zijn om in deze aangelegenheid taalkennisvoorwaarden op te leggen. Subsidiair kan daarvoor overigens ook nog worden verwezen naar de bevoegdheid van het Vlaamse Gewest over de vestigingsvoorwaarden van ondernemingen.⁸

2. Toelichting bij de artikelen

Artikel 1

Dit artikel behoeft geen nadere toelichting.

Artikel 2

Het huidige opschrift van het decreet van 19 juli 1973 tot regeling van het gebruik van de talen voor de sociale betrekkingen tussen de werkgevers en de werknemers, alsmede van de door de wet en de verordeningen voorgeschreven akten en bescheiden van de ondernemingen, dat op 16 september 1973 in werking is getreden, hierna het Septemberdecreet te noemen, neemt – met enkele minimale taalkundige variaties – de formulering over van de bevoegdheden die aan de gemeenschappen zijn toegewezen krachtens artikel 129, §1, 3°, van de Grondwet. Met dit voorstel van decreet wordt aan het Septemberdecreet een bepaling toegevoegd over de taalregeling voor de zaakvoerders en werknemers van ondernemingen die niet rechtstreeks voortvloeit uit de toegewezen bevoegdheden. Het verdient derhalve aanbeveling om het opschrift van het decreet te wijzigen en op die manier een ruimere invulling aan het decreet te geven.

Hoewel de mogelijkheden tot het invoeren van taalregelingen voor ondernemingen momenteel grondwettelijk veeleer beperkt zijn krachtens artikel 30 en 129, §1, 3°, van de Grondwet, wordt toch geopteerd voor een algemener opschrift. Het is immers niet uitgesloten dat die grondwettelijke bepalingen in de toekomst worden herzien waardoor een ruimere invulling aan de taalregelingen voor de

⁶ Raad van State, advies nr. 49.490/3 AV van 24 mei 2011, randnr. 14.

⁷ Idem, randnr. 17.

⁸ Artikel 6, §1, VI, 6°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen.

ondernemingen kan worden gegeven. Tot dat ogenblik spreekt het uiteraard vanzelf dat de regelgevende mogelijkheden van de Vlaamse wetgever op dat vlak beperkt blijven en niet strijdig mogen zijn met de grondwettelijke bepalingen.

Artikel 3 en 4

Het betreft een formalistische aanvulling van respectievelijk artikel 1, eerste lid, en artikel 2, eerste lid, van het Septemberdecreet die logisch voortvloeit uit de uitbreiding van de materiële bevoegdheden in dit voorstel van decreet, zoals is vermeld in de toelichting bij artikel 2.

Artikel 5

Dit artikel voegt in het decreet een nieuw hoofdstuk III/1 in dat betrekking heeft op de kennis van het Nederlands.

Artikel 6

Dit artikel voegt in hoofdstuk III/1, ingevoegd bij artikel 5, een nieuw artikel in met de bepalingen over de kennis van het Nederlands die wordt opgelegd.

In het eerste lid wordt omschreven in welke omstandigheden werkgevers en werknemers al dan niet moeten voldoen aan de voorgeschreven taalkennisvereisten, omdat die vereisten niet op alle werkgevers en werknemers van toepassing zijn.

Een eerste voorwaarde is dat het moet gaan om handelingen die verband houden met de werking van het bedrijf. Handelingen die niets uit te staan hebben met de werking van het bedrijf, vallen uiteraard niet onder die voorwaarde.

Verder is het noodzakelijk dat die handelingen betrekking hebben op de contacten die in het kader van de bedrijfsvoering met derden worden onderhouden. Het kan om mondelinge of schriftelijke contacten gaan, rechtstreeks of onrechtstreeks, via welk communicatiemiddel dan ook. In de regel zal het gaan om klantencontacten, maar ook bijvoorbeeld om contacten met leveranciers of met Vlaamse overheidsinstanties. Is er echter op geen enkele wijze contact met derden, dan is de opgelegde taalkennisvereiste niet van toepassing, althans niet krachtens dit voorstel van decreet en los van eventuele andere taalkennisvereisten waaraan ze krachtens andere wetten of decreten zouden moeten voldoen.

Een derde voorwaarde is dat die contacten met derden betrekking hebben op personen die in het Nederlandse taalgebied of het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad wonen. Het Nederlands is immers ook in Brussel-hoofdstad een officieel erkende taal. Het is derhalve redelijk om op te leggen dat ondernemingen die in het Nederlandse taalgebied gevestigd zijn, ook bekwaam moeten zijn om in die taal te communiceren met Nederlandstalige inwoners van dat gebied, nog los van de vraag of ze dat ook willen of zullen doen. Dat impliceert dat, als de situatie zich voordoet dat een werkgever of een of meer van zijn werknemers op geen enkele wijze contact hebben met derden uit het Nederlandse taalgebied (of het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad), die personen niet onderworpen zijn aan de opgelegde taalkennisvereisten, althans niet krachtens dit voorstel van decreet en los van eventuele andere taalkennisvereisten waaraan ze krachtens andere wetten of decreten zouden moeten voldoen. Dat kan in theorie ook betekenen dat een werkgever en zijn werknemers die beroepsactief zijn in een onderneming die in het Nederlandse taalgebied is gevestigd, maar die uitsluitend contacten hebben met derden uit het buitenland of uit het Franse taalgebied, niet aan die taalkennisvereisten moeten voldoen. Er mag echter worden vermoed dat dit in de praktijk zelden zal voorkomen.

Wat de territoriale toepassing van deze bepaling betreft, strekt ze zich uit tot het homogene Nederlandse taalgebied, met inbegrip van de taalgrens- en randgemeenten.⁹ Aangezien de bevoegdheid om taalregelend op te treden in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad nog altijd een federale bevoegdheid is, is de regeling in dit voorstel van decreet niet van toepassing op werkgevers en werknemers die beroepsactief zijn in dat gebied. Er moet wel worden verduidelijkt dat het de exploitatiezetel en niet de maatschappelijke zetel van de onderneming is die bepaalt of een onderneming al dan niet aan deze regeling onderworpen is.

Om aan het evenredigheidsbeginsel te voldoen wordt de mate waarin kennis van het Nederlands vereist is, ook afhankelijk gemaakt van de wijze waarop er contact is met personen uit het Nederlandse taalgebied. De indieners van dit voorstel van decreet verwijzen daarvoor naar de toelichting bij het derde lid van het ingevoegde artikel 5/1.

In het tweede lid wordt bepaald welke specifieke taalkennis er wordt vereist en hoe die kennis kan worden aangetoond. Van moedertaalgebruikers en personen die onderwijs hebben gevolgd in een Nederlandstalige onderwijsinstelling, wordt verondersteld dat ze op alle vlakken over de vereiste taalkennisniveaus beschikken. Ze moeten dat wel aantonen door middel van een diploma van minstens middelbaar onderwijs dat ze in een Nederlandstalige onderwijsinstelling hebben behaald. Dat onderwijs moet uiteraard in het Nederlands zijn gegeven. Een diploma van een Vlaamse universiteit waar het onderwijs (alleen) in het Engels wordt gedoceerd, is uiteraard geen bewijs voor taalkennis van het Nederlands. Het is dus de onderwijstaal die richtinggevend is om te bepalen of iemand al dan niet kennis van het Nederlands door middel van een diploma kan aantonen.

Personen die hun kennis van het Nederlands niet op basis van zo'n diploma kunnen aantonen, kunnen die kennis aantonen door middel van een document dat bewijst dat ze in het kader van het Gemeenschappelijk Europees Referentiekader voor Moderne Vreemde Talen: Leren, Onderwijzen, Beoordelen (ERK) over de vereiste kennis van het Nederlands beschikken, afhankelijk van de aard van de taken die ze in het bedrijf uitvoeren. Voor de taalniveaus is er voor de diverse vaardigheden die het ERK onderscheidt, telkens gekozen voor een niveau dat het midden houdt tussen enerzijds wat nodig is om in het Nederlands vlot met derden te kunnen communiceren, en anderzijds wat van werkgevers en werknemers kan worden verlangd, afhankelijk van de aard van hun taken.

Om aan het evenredigheidsbeginsel te voldoen wordt de mate waarin kennis van het Nederlands vereist is, ook afhankelijk gemaakt van de wijze waarop er contact is met personen uit het Nederlandse taalgebied. Dat wordt geregeld in het derde lid. Werkgevers en werknemers die taken verrichten waarvoor uitsluitend mondelinge contacten nodig zijn, zullen geen taalkennis moeten aantonen over hun schriftelijke kennis van het Nederlands. Van hen wordt wel enige leesvaardigheid verwacht, althans voor zover die noodzakelijk is voor die mondelinge contacten, bijvoorbeeld om uitleg te kunnen geven over de productinformatie op etiketten. Andersom zal iemand die alleen schriftelijk contact heeft met derden, geen mondelinge taalkennis van het Nederlands moeten voorleggen.

Het vierde lid, ten slotte, bepaalt dat de werkgevers de bewijsstukken over de taalkennis van henzelf en hun personeelsleden ter beschikking moeten houden van de inspectiediensten.

⁹ Raad van State, advies nr. 60.388/3 van 9 december 2016.

Artikel 7

Artikel 10 tot en met 16 van het huidige decreet bepalen de sancties die op de overtreding ervan staan. Die sancties kunnen ook van toepassing worden verklaard op de aanvullingen in dit voorstel van decreet, behalve wat artikel 10 betreft. Artikel 10 is immers volledig afgestemd op enerzijds de sociale betrekkingen tussen werkgevers en werknemers, en anderzijds de akten en bescheiden van ondernemingen. Als dusdanig is het niet of maar beperkt verenigbaar met en bruikbaar voor de sanctionering van werkgevers en werknemers die onvoldoende kennis hebben van de Nederlandse taal voor hun contacten met derden zoals wordt bepaald in dit voorstel van decreet. Om dat te verhelpen wordt het eerste lid van artikel 10 vervangen, waarbij de nieuwe bepaling duidelijk stelt dat de nietigheidssanctie alleen van toepassing is op de bepalingen over het taalgebruik in de sociale betrekkingen tussen werkgevers en werknemers en op de bepalingen over de wettelijk voorgeschreven akten en bescheiden van de ondernemingen.

Artikel 8

Om ondernemers en hun werknemers die nog niet zouden voldoen aan de opgelegde taalkennisvereisten de kans te geven die alsnog te verwerven door het behalen van de nodige taalcertificaten, voorziet dit voorstel van decreet in een overgangstermijn van één jaar.

Klaas SLOOTMANS
Kristof SLAGMULDER
Michiel AWOUTERS
Tom LAMONT
Ilse MALFROOT
Chris JANSSENS

VOORSTEL VAN DECREET

Artikel 1. Dit voorstel van decreet regelt een gemeenschapsaangelegenheid.

Art. 2. Het opschrift van het decreet van 19 juli 1973 tot regeling van het gebruik van de talen voor de sociale betrekkingen tussen de werkgevers en de werknemers, alsmede van de door de wet en de verordeningen voorgeschreven akten en bescheiden van de ondernemingen wordt vervangen door wat volgt:

“Decreet tot regeling van het taalgebruik en de taalkennis in ondernemingen”.

Art. 3. Aan artikel 1, eerste lid, van hetzelfde decreet, vervangen bij het decreet van 14 maart 2014, wordt de zinsnede “, alsook de kennis van de Nederlandse taal van de werkgevers en werknemers van de ondernemingen” toegevoegd.

Art. 4. In artikel 2, eerste lid, van hetzelfde decreet, vervangen bij het decreet van 14 maart 2014, wordt de zin “Het regelt het taalgebruik voor de sociale betrekkingen tussen de werkgevers en de werknemers, alsmede voor de wettelijk voorgeschreven akten en bescheiden van de ondernemingen.” vervangen door de zin “Het regelt het taalgebruik voor de sociale betrekkingen tussen de werkgevers en de werknemers, het taalgebruik voor de wettelijk voorgeschreven akten en bescheiden van de ondernemingen, en de kennis van de Nederlandse taal van de werkgevers en werknemers van de ondernemingen.”.

Art. 5. In hetzelfde decreet, het laatst gewijzigd bij het decreet van 27 oktober 2023, wordt een hoofdstuk III/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“III/1. Kennis van het Nederlands”.

Art. 6. In hetzelfde decreet wordt in hoofdstuk III/1, ingevoegd bij artikel 5, een artikel 5/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 5/1. Voor handelingen die rechtstreeks of onrechtstreeks verband houden met hun onderneming, hebben werkgevers en hun werknemers, voor zover ze op enige manier mondelinge of schriftelijke contacten hebben met derden die in het Nederlandse taalgebied of het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad wonen, voldoende kennis van de Nederlandse taal, afgestemd op de aard van hun taken.

Als bewijs van de voldoende kennis van de Nederlandse taal, vermeld in het eerste lid, geldt een van de onderstaande documenten:

- 1° een diploma van minstens secundair onderwijs aan een Nederlandstalige onderwijsinstelling;
- 2° een document dat aantoont dat de betrokkene, wat de Nederlandse taal betreft, voldoet aan een of meer van de volgende minimale niveaus van het Gemeenschappelijk Europees Referentiekader voor Moderne Vreemde Talen: Leren, Onderwijzen, Beoordelen, afhankelijk van de aard van zijn taken:
 - a) voor de vaardigheid ‘spreken – mondelinge interactie’: minimaal niveau B2, meer bepaald het niveau waarop de betrokkene vlot, beleefd en spontaan kan communiceren met derden, vragen kan beantwoorden, informatie kan verstrekken en klachten kan behandelen;
 - b) voor de vaardigheid ‘spreken – mondelinge productie’: minimaal niveau B1, meer bepaald het niveau waarop de betrokkene een samenhangende

- mondelinge uitleg kan geven over producten, diensten, prijzen en verkoopvoorwaarden;
- c) voor de vaardigheid 'luisteren': minimaal niveau B1, meer bepaald het niveau waarop de betrokkene de essentie en relevante details kan begrijpen van vragen, opmerkingen en instructies van derden, geformuleerd in een normaal spreektempo;
 - d) voor de vaardigheid 'lezen': minimaal niveau B1, voor zover dat noodzakelijk is voor de uitgeoefende functie, met name voor het begrijpen van productinformatie, veiligheidsvoorschriften en schriftelijke instructies die rechtstreeks verband houden met de handelsactiviteit;
 - e) voor de vaardigheid 'schrijven': minimaal niveau B1 als de functie structureel schriftelijke communicatie met derden omvat.

De werkgevers en hun werknemers, voor zover ze onderworpen zijn aan de bepalingen, vermeld in het eerste lid, beheersen voldoende de Nederlandse taal, afgestemd op de aard van hun taken, zodat ze die op een kwaliteitsvolle manier kunnen uitoefenen. Voor mondelinge contacten met derden houdt dat de volgende vaardigheden in: de vaardigheid 'spreken', vermeld in het tweede lid, 2°, a) en b), en de vaardigheid 'luisteren', vermeld in het tweede lid, 2°, c), in, alsook de vaardigheid 'lezen', vermeld in het tweede lid, 2°, d), voor zover die nodig is voor mondelinge contacten. Voor schriftelijke contacten met derden houdt dat de vaardigheden 'lezen' en 'schrijven', vermeld in het tweede lid, 2°, d) en e), in.

De werkgevers houden de bewijsstukken, vermeld in het tweede lid, altijd ter beschikking van de inspectiediensten.”.

Art. 7. In artikel 10, eerste lid, van hetzelfde decreet wordt de zin “De stukken of handelingen die in strijd zijn met de bepalingen van dit decreet, zijn nietig.” vervangen door de zin “De stukken of handelingen die in strijd zijn met de bepalingen van dit decreet over het taalgebruik in de sociale betrekkingen tussen werkgevers en werknemers en over de wettelijk voorgeschreven akten en bescheiden van de ondernemingen, zijn nietig.”.

Art. 8. Dit decreet treedt in werking één jaar na de bekendmaking ervan in het Belgisch Staatsblad.

Klaas SLOOTMANS
Kristof SLAGMULDER
Michiel AWOUTERS
Tom LAMONT
Ilse MALFROOT
Chris JANSSENS